

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3CoCsp/70/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7621200995
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboš Kunay
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7621200995.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a členov senátu Mgr. Angeliky Sopoligovej a JUDr. Petra Tutka v spore žalobcov: 1. A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. E. C., J. Wolkera 2199/16, 2. F. G. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom tamtiež, oboch zastúpených Hronček & Partners, s.r.o., so sídlom v Žiline, Kálov 1, IČO: 47 248 327, proti žalovanému: TÜRK HAVA YOLLARI ANONIM ORTAKLIGI, YEŞİLKÖY MAH.HAVAALANI CAD. NO:3/1 BAKIRKÖY, Istanbul, Turecká republika, Reg. number: 75184-5, Chamber Reg. NO: 75184, Central Reg. Sys. No: 876004746400017, reg. Zapísaná v Türkiye Ticaret Sicili Gazetesi a súčasne Istanbul Ticaret Odasi, o zaplatenie 2.470,00 eur s prísl., o odvolaní žalobcov v 1. a 2. rade proti uzneseniu Okresného súdu Spišská Nová Ves č. k. 8Csp/43/2021-99 zo dňa 5. septembra 2022

rozhodol:

Z r u š u j e uznesenie a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) uznesením označeným záhlaví vyslovil, že Okresný súd Spišská Nová Ves nemá právomoc konať vo veci vedenej tamojším súdom pod sp. zn. 8Csp/43/2021 (I. výrok), konanie zastavil (II. výrok) a žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov konania nepriznal (III. výrok).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobcovia domáhali zaplatenia náhrady škody vo výške 2.470,00 eur s príslušenstvom v zmysle čl. 7 ods. 1 písm. c/ Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 261/2004 ako kompenzácie za zmeškané lety a náhrady trov konania. Súd prvej inštancie uznesením č.k. 8Csp/43/2021-32 zo dňa 31.03.2021 predmetné konanie zastavil pre nedostatok právomoci. Na základe odvolania podaného žalobcami Krajský súd v Košiciach uznesením č.k. 5CoCsp/28/2021-58 zo dňa 05.04.2022 zrušil uvedené uznesenie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom súdu prvej inštancie uložil povinnosť o i. vyzvať Ministerstvo dopravy SR, aby uviedlo, či so žalovaným dopravcom má uzatvorenú medzinárodnú zmluvu a či prípadná zmluva obsahuje osobitné ustanovenie o právomoci súdov pri uplatnení náhrady škody. Po vrátení veci súd prvej inštancie po opätovnom posúdení žalobcami uplatneného nároku v intenciách záverov prijatých odvolacím súdom, ako aj s prihliadnutím na dôvody namietané žalobcami v podanom odvolaní, citujúc § 9, § 161 ods. 1 CSP, § 37a písm. c/ zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom, § 39 ods. 1 zákona č. 143/1998 Z.z. o civilnom letectve, čl. 3 ods. 1 písm. a/, čl. 6 ods. 1, čl. 7 ods.1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 261/2004 zo 11.02.2004, čl. 1, čl. 2, čl. 19, čl. 33 ods. 1 Montrealského dohovoru dôvodil, že nakoľko nárok na náhradu škody titulom meškania v leteckej doprave žalobcovia uplatnili voči leteckej spoločnosti v zmysle Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 261/2004, ktorá spoločnosť je zahraničná letecká spoločnosť so sídlom v Turecku, opätovne skúmal či je daná právomoc vo veci konať. Z obsahu žaloby mal za preukázané, že nárok žalobcov vyplýva z prepravnej spotrebiteľskej zmluvy, ktorej predmetom bolo zabezpečenie dopravy, bez ubytovania, a to riadne a včasné poskytnutie prepravy žalobcom z Košíc do Bangkoku s prestupom v Istanbule a späť. Zo žaloby ani z obsahu súdneho spisu nemal

preukázané uzavretie dohody sporových strán o voľbe právomoci na riešenie sporov v zmysle nariadenia Európskeho parlamentu a Rady EÚ č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Brusel I). Dôvodil ďalej, že predmet konania (zabezpečenie prepravy), ako aj absencia dohody sporových strán o určení súdu na riešenie sporov vylučuje pri posudzovaní právomoci aplikáciu čl. 18 ods. 1 a čl. 25, kedy si súd založí právomoc napriek tomu, že žalovaný má sídlo mimo Európskej únie (čl. 6 ods. 1 nariadenia 1215/2012). Vzhľadom na vyššie uvedené a skutočnosť, že žalovaný má sídlo mimo Európskej únie, nie je jej členským štátom, nie je možné aplikovať nariadenie Európskeho parlamentu a Rady EÚ č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Brusel I), ktoré v čl. 71 ods. 1 ustanovuje, že toto nariadenie nemá vplyv na dohovory, ktorých sú členské štáty zmluvnými stranami a ktoré upravujú právomoc alebo uznávanie a výkon rozsudkov v špecifických veciach. Uvedené ustanovenie teda upravuje vzťah nariadenia č. 1215/2012 k medzinárodným dohovorom, a to v tom zmysle, že nie je možné aplikovať nariadenie č. 1215/2012 v špecifických veciach, ktoré sú upravené dohovormi, ktorých sú členské štáty zmluvnými stranami, ako je to v prípade Montrealského dohovoru, ktorý možno použiť v prípade náhrady škody od dopravcov zodpovedných za škodu vyplývajúcu z omeškania v leteckej doprave. V ďalšom súd prvej inštancie v rámci posúdenia možnosti použitia ustanovení Montrealského dohovoru, ktorý v čl. 33 ods. 1 stanovuje štyri súdy, z ktorých si žalobca môže vybrať v prípade, že chce podať žalobu o náhradu škody, s poukazom na čl. 33 ods. 1 Montrealského dohovoru dospel k záveru, že nie je možné aby bola daná právomoc slovenského súdu, ako súdu určeného podľa bydliska žalobcov, nakoľko žalovaný ako letecký dopravca zabezpečujúci a vykonávajúci leteckú dopravu má sídlo v Turecku (NO:3/1 YEŞILKÖY MAHALLSI HAVAALANI CADDESİ, 34149 BAKIRKÖY, Istanbul, Turecká republika). Právomoc súdu nemá byť podľa názoru súdu prvej inštancie určená podľa miesta, v ktorom bola uzatvorená zmluva o preprave s cestovnou agentúrou. Žalobcovia síce online uzatvorili zmluvu o preprave so slovenskou cestovnou kanceláriou tripex s.r.o., sídlo Opatovská cesta 14, 040 01 Košice, IČO: 45 575 771, ale ako žalovaného označili leteckého dopravcu so sídlom v Turecku, ktorý v zmysle Montrealského dohovoru zodpovedá za škody vzniknuté v leteckej doprave z dôvodu meškania, a túto zodpovednosť podľa Montrealského dohovoru nenesie cestovná kancelária.

3. Zároveň s ohľadom na vyjadrenie Ministerstva dopravy a výstavby zo dňa 18.05.2022, v intenciách ktorého nie je uzavretá zmluva alebo dohoda medzi Slovenskou republikou a žalovaným dopravcom, skúmal právomoc podľa ustanovení zákona č. 97/1963 Zb. v zmysle pokynu odvolacieho súdu a s poukazom na čl. 7 ods. 5 Ústavy SR a skutočnosť, že Montrealský dohovor bol dňa 26. septembra 2000 ratifikovaný prezidentom SR, dospel k záveru, že nie je daná právomoc súdu. Zdôraznil, že v zmysle článku 33 Montrealského dohovoru, žaloba na náhradu škody musí byť podaná podľa voľby žalobcu na území jedného zo štátov, ktoré sú stranami, a to buď na súde v mieste sídla dopravcu alebo v mieste jeho hlavného miesta podnikania alebo tam, kde má obchodné miesto, v ktorom bola uzavretá zmluva o preprave, alebo na súde v mieste určenia, a teda podľa názoru súdu prvej inštancie v zmysle uvedeného je vylúčená pôsobnosť vnútroštátnych právnych noriem a nárok žalobcov nie je dôvodný ani v prípade letu Košice – Bangkok s prestupom v Istanbuli. S ohľadom na uvedený záver o absencii právomoci súdu ako jednej zo základných podmienok konania, ktorej nedostatok nie je možné odstrániť žiadnym spôsobom, konanie zastavil.

4. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 256 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že žiadnej zo strán náhradu trov konania nepriznal, nakoľko zastavenie konania procesne zaviniли žalobcovia, tým že podali žalobu na súd, ktorému na jej prejednanie chýba právomoc a zároveň žalovanému v priebehu konania žiadne trovy nevznikli, preto mu ich nepriznal.

5. Uznesenie napadli včas podaným odvolaním žalobcovia a navrhli napadnuté uznesenie zrušiť v celom rozsahu a v konaní pokračovať.

6. V dôvodoch odvolania žalobcovia namietajú nesprávny právny záver súdu prvej inštancie, ktorý predmetnú vec nesprávne posudzoval ako uplatnenie si náhrady škody (kompenzáciu za zmeškané lety a náhradu trov konania). Zdôraznili skutočnosť, že podali dňa 18.02.2021 žalobu o zaplatenie finančnej čiastky 2.470,00 eur s príslušenstvom, prostredníctvom ktorej sa domáhali uplatnenia svojich práv na súde, z čoho vyplýva, že sa nejedná a ani nemôže jednáť o žalobu na náhradu škody. Majú za to, že uvedené posúdenie malo značný vplyv na nesprávne posúdenie predmetnej právnej veci a žalobu o zaplatenie je nevyhnutné posudzovať ako odškodnenie za predmetné meškание letu v zmysle podanej žaloby a v zmysle uplatnenia si svojich práv, ktoré im priznáva Nariadenie Európskeho

parlamentu a Rady (ES) č. 261/2004 z 11. februára 2004, ktoré ustanovuje spoločné pravidlá systému náhrad a pomoci cestujúcim pri odmietnutí nástupu do lietadla, v prípade zrušenia alebo veľkého meškania letov, ktorým sa zrušuje nariadenie EHS č. 295/91 (ďalej len „Nariadenie“) a ktorým nie je dotknuté žalobcov právo na uplatnenie náhrady škody, ktorá mu vznikla. Uplatnený nárok nie je možné považovať za náhradu škody vo svojej podstate, teda že si uplatňujú peňažný nárok vyplývajúci z Nariadenia a nie nárok na náhradu škody vyplývajúci z porušenia povinnosti. Poukázali na bod 15. napadnutého uznesenia, v ktorom súd prvej inštancie podľa nich správne konštatoval, že v zmysle čl. 3 ods. 1 písm. a/ Nariadenia, sa Nariadenie uplatní pri cestujúcich odlietajúcich z letiska umiestneného na území členského štátu, ktorý podlieha ustanoveniam zmluvy. Majú preto za to, že súd pri určovaní právomoci správne poukázal na uvedené ustanovenie Nariadenia, v zmysle ktorého jednoznačne vyplýva možnosť vyvodiť svoju právomoc a to minimálne v prípade rezervácie č. SIM6KF zo dňa 28.11.2018 (čísla lístkov žalobcov v I. a II. rade: XXX-XXXXXXXXXX a XXX-XXXXXXXXXX) letu z Košíc do Bangkoku s prestupom dňa 20.02.2019, s ktorou sa však v odôvodnení uznesenia ďalej žiadnym spôsobom nevysporiadal. Opätovne zdôraznili, že v predmetnom konaní vystupujú ako spotrebiteľia a žalovaný, ako dodávateľ a preto v zmysle § 37a písm. c/ zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom, právomoc slovenského súdu je daná aj vo veciach týkajúcich sa spotrebiteľských zmlúv, ak je žalobcom spotrebiteľ, ktorý má bydlisko alebo sídlo na území Slovenskej republiky.

7. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcov v 1. a 2. rade ako podané včas (§ 362 CSP) a oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 a contrario CSP, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a z hľadiska uplatnených odvolacích námietok a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov je dôvodné.

8. Odvolací súd na základe skutočností namietaných žalobcami v podanom odvolaní, teda že súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho posúdenia žalobou uplatneného nároku, keď tento posudzoval ako nárok na náhradu škody, ako aj namietaný nesprávny záver súdu, že v danom prípade nie je daná právomoc súdu na prejednanie veci, dospel k záveru, že odvolacie námietky žalobcov sú dôvodné.

9. V predmetnej veci súd prvej inštancie správne prednostne skúmal svoju právomoc (medzinárodnú príslušnosť) na prejednanie sporu, ako jednu z procesných podmienok konania a pri riešení tejto otázky vzhľadom na medzinárodný prvok v konaní, okrem relevantného procesného práva, avšak nesprávne zvolil Montrealský dohovor, ako záväznú a priamo uplatniteľnú právnu normu, cieľom ktorej je upraviť podmienky, za ktorých môžu dotknutí cestujúci pri omeškaní letu podať žalobu smerujúcu z dôvodu individualizovanej nápravy k získaniu náhrady škody od dopravcov zodpovedných za náhradu, vyplývajúcu z tohto omeškania a odmietol pripustiť, že žalobcovia sa domáhajú náhrady podľa čl. 7 ods. 1 písm. b/ Nariadenia č. 261/2004 z 11.2.2004, cieľom ktorého je náhrada za zrušenie letov a veľké meškание letov, ak im vznikne z dôvodu takýchto letov strata času o tri alebo o viac ako tri hodiny. Súd dospel k nesprávnemu záveru o nedostatku svojej právomoci konať vo veci a v nadväznosti na to o potrebe zastavenia konania z dôvodu neodstrániteľného nedostatku procesnej podmienky podľa ust. § 9 a § 161 ods. 1, 2 C.s.p.

10. Procesné podmienky predstavujú základné procesné predpoklady, ktoré musia byť splnené, aby mohol súd autoritatívne rozhodnúť vo veci samej. Existencia a splnenie procesných podmienok je predpokladom poskytnutia súdnej ochrany ohrozeným alebo poškodeným subjektívnym právam v rozsahu článku 1 CSP. Súd je povinný skúmať procesné podmienky v ktoromkoľvek štádiu konania. K procesným podmienkam na strane súdu zaraďujeme predovšetkým inštitúty právomoci a príslušnosti súdu. Nedostatok procesnej podmienky spôsobuje tzv. vadu konania, ktorá môže byť odstrániteľná alebo neodstrániteľná. Nedostatok právomoci súdu spôsobuje vždy neodstrániteľnú vadu konania, ktorá nevyhnutne vedie k zastaveniu civilného súdneho konania (pozri Števček, Ficová, Baricová, Mesiarkinová, Bajánková, Tomašovič a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár. Praha: C.H. BECK, 2016, str. 107, 108).

11. Podľa čl. 19 Dohovoru o zjednotení niektorých pravidiel pre medzinárodnú leteckú dopravu (ďalej len „Montrealský dohovor“), dopravca je zodpovedný za škodu spôsobenú omeškaním v leteckej preprave

cestujúcich, batožiny alebo nákladu. Dopravca však nie je zodpovedný za škodu spôsobenú omeškaním, ak dokáže, že on, jeho pracovníci a agenti vykonali všetky opatrenia, ktoré môžu byť odôvodnene požadované na zabránenie škody, alebo že z jeho alebo ich strany nebolo možné vykonať takéto opatrenia.

12. Podľa čl. 33 ods. 1 Montrealského dohovoru, žaloba na náhradu škody musí byť podaná podľa voľby žalobcu na území jedného zo zmluvných štátov, buď na súde v mieste sídla dopravcu alebo v mieste jeho hlavného miesta podnikania, alebo tam, kde má obchodné miesto, v ktorom bola uzavretá zmluva o preprave, alebo na súde v mieste určenia.

13. Podľa čl. 3 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 261/2004 z 11. februára 2004, ktorým sa ustanovujú spoločné pravidlá systému náhrad a pomoci cestujúcim pri odmietnutí nástupu do lietadla, v prípade zrušenia alebo veľkého meškania letov (ďalej len „Nariadenie č. 261/2004“), toto nariadenie sa uplatňuje pri cestujúcich odlietajúcich z letiska umiestneného na území členského štátu, ktorý podlieha ustanoveniam tejto zmluvy.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 cit. Nariadenia č. 261/2004, keď prevádzkujúci letecký dopravca odôvodnene očakáva, že let bude mať meškanie voči plánovanému času odletu: a) dve hodiny alebo viac v prípade letov do vzdialenosti 1 500 km alebo menej; alebo b) tri hodiny alebo viac v prípade všetkých letov v rámci spoločenstva nad 1 500 km a všetkých ostatných letov od 1 500 km do 3 500 km; alebo c) štyri hodiny alebo viac v prípade letov, ktoré nespadajú pod písmená a) alebo b), prevádzkujúci letecký dopravca cestujúcim ponúkne: i) pomoc bližšie určenú v článku 9 ods. 1 písm. a/ a článku 9 ods. 2; a ii) keď sa odôvodnene očakáva, že čas odletu bude aspoň deň po pôvodne oznámenom čase odletu, pomoc podľa článku 9 ods. 1 písm. b/ a článku 9 ods. 1 písm. c/; a iii) keď je meškanie aspoň päť hodín, pomoc podľa článku 8 ods. 1 písm. a/.

15. Podľa čl. 7 ods. 1 písm. b/ cit. Nariadenia č. 261/2004, keď sa uvádza odkaz na tento článok, cestujúci dostanú náhradu v nasledovnej výške: 400 eur v prípade všetkých letov v rámci spoločenstva nad 1500 km a všetkých ostatných letov od 1500 km do 3500 km;

16. Podľa § 37a písm. c/ zák. č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom, právomoc slovenského súdu je daná aj vo veciach týkajúcich sa spotrebiteľských zmlúv, ak je žalobcom spotrebiteľ, ktorý má bydlisko alebo sídlo na území Slovenskej republiky.

17. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s názorom žalobcov prezentovaným v odvolaní, podľa ktorého právomoc na prejednanie sporu Okresného súdu Spišská Nová Ves, na ktorý žalobcovia podali žalobu, možno založiť na základe ust. § 37a písm. c/ zákona č. 97/1963 Zb., nakoľko ide o vec týkajúcu sa spotrebiteľskej zmluvy dôvodiac, že ich nárok nie je nárokom na náhradu škody ale nárokom „sui generis“ podľa čl. 7 ods. 1 písm. b/ Nariadenia č. 261/2004. Žalobcami alternatívne uvádzaný Brusel I je v prejednávanej príhode neaplikovateľný, nakoľko upravuje len vzťahy medzi členskými štátmi Európskej únie. Opatrenia pomoci a starostlivosti o cestujúcich v prípade veľkého meškania letu stanovené v čl. 6 Nariadenia č. 261/2004, ktorým sa ustanovujú spoločné pravidlá systému náhrad a pomoci cestujúcim pri odmietnutí nástupu do lietadla, v prípade zrušenia alebo veľkého meškania letov, predstavujú štandardizované a okamžité opatrenia na nápravu ujmy spojené s nepríjemnosťami spôsobenými meškaním v leteckej doprave cestujúcich (napríklad v podobe občerstvenia, stravy, ubytovania alebo telefonických hovorov). V čl. 7 Nariadenia č. 261/2004 sa stanovuje paušálna náhrada za veľké meškanie letu. Tieto opatrenia nepatria medzi opatrenia, ktorých podmienky výkonu stanovuje Montrealský dohovor, a teda ich nemožno považovať za nezlučiteľné s týmto dohovorom. Uvedený dohovor v článkoch 19, 22 a 29 totiž upravuje podmienky, za ktorých môžu dotknutí cestujúci po zmeškaní letu podať žaloby smerujúce z dôvodu individualizovanej nápravy k získaniu náhrady škody od dopravcov zodpovedných za škodu vyplývajúcu z tohto meškania, avšak bez toho, aby týchto dopravcov chránil pred akýmkoľvek formami zásahu. Štandardizované a okamžité opatrenia stanovené v uvedenom článku 6 ani paušálna náhrada podľa čl. 7 nie sú v zásade prekážkou toho, aby dotknutí cestujúci v prípade, keď im to isté meškanie spôsobilo okrem iného škody zakladajúce nárok na ich náhradu, mohli podať žaloby o náhradu týchto škôd za podmienok upravených Montrealským dohovorom. Je potrebné konštatovať, že akékoľvek meškanie v leteckej doprave cestujúcich, a predovšetkým ak je veľké, môže spôsobiť vo všeobecnosti dva druhy peňažných nárokov na náhradu. Na jednej strane paušálna náhrada stanovená v čl. 7 Nariadenia č. 261/2004 umožňuje napraviť stratu času vzniknutú cestujúcim bez toho,

aby títo cestujúci museli dokázať, že im vznikla individualizovaná škoda. Na druhej strane môžu cestujúci utrpieť individuálnu škodu súvisiacu s dôvodom ich cesty, ktorej náhrada vyžaduje posúdenie rozsahu spôsobených škôd od prípadu k prípadu, ktorá preto môže byť nahradená len individuálne.

18. Odvolací súd v nadväznosti na už vyššie uvedené poukazuje aj na právny názor Súdneho dvora EÚ, ktorý k prejudiciálnej otázke či pri práve na náhradu, ktoré upravuje čl. 7 Nariadenia č. 261/2004, ide o náhradu škody z iného titulu, než je jej náprava v zmysle čl. 29 druhej vety Montrealského dohovoru, súdny dvor formuloval názor vo svojom rozsudku vo veci C- 581/10 a C-629/10 z 23. októbra 2012, podľa ktorého „za týchto okolností strata času, ktorá je typická pre meškajúci let, ktorá predstavuje neprijemnosť v zmysle nariadenia č. 261/2004 a nemožno ju kvalifikovať ako „škodu spôsobenú omeškaním“ v zmysle článku 19 Montrealského dohovoru, nemôže patriť do pôsobnosti článku 29 uvedeného dohovoru“ (bod 55. odôvodnenia). Súdny dvor EÚ v cit. rozsudku konštatoval, že „povinnosť náhrady vyplývajúca z Nariadenia čl. 261/2004 je doplňujúca k článku 29 Montrealského dohovoru, keďže zaujíma miesto pred ustanovením stanoveným týmto článkom“ (bod. 57. odôvodnenia). Odvolací súd má za to, že v danej veci pri uplatnení nároku na paušálnu náhradu za stratu času je potrebné pri určení právomoci (medzinárodnej príslušnosti) súdu vychádzať z Nariadenia č. 261/2004 a nemožno aplikovať Montrealský dohovor, ktorý možno použiť v prípade individualizovanej náhrady škody od dopravcov zodpovedných za škodu vyplývajúcu z omeškania v leteckej doprave. S poukazom na § 37a písm. c) zák. č. 97/1963 Zb. možno dospieť k záveru, že je daná právomoc slovenského súdu, ako súdu určeného podľa bydliska žalobcov, resp. cestujúcich, ktorí majú v prejednávacom prípade pri uzatvorenej zmluve s dopravcom nepochybne postavenie spotrebiteľov.

19. Z uvedeného vyplýva, že právomoc slovenského súdu na prejednanie sporu je založená v zmysle § 37a zák. č. 97/1963 Zb., a preto neboli splnené zákonné podmienky na zastavenie konania (§ 9, § 161 ods. 2 CSP). Odvolací súd dospel k záveru, že preskúmané uznesenie je založené na nesprávnom závere o nedostatku právomoci slovenského súdu ako procesnej podmienky konania a z uvedeného dôvodu napadnuté uznesenie zrušil s tým, že bude povinnosťou súdu prvej inštancie vo veci konať a po vykonanom dokazovaní o podanej žalobe rozhodnúť.

20. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje

sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP), môže ho podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), a to v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného odvolania (§ 435 CSP).